

Jaroslava Hofmanová

pozvání

na tajemnou hostinu

soubor povídek a životních příběhů

Pozvání na tajemnou hostinu

Jaroslava Hofmanová

Vydáno v září 2015 jako 18. publikace vydavatelství

Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:

epub: ISBN 978-80-88061-41-0

mobi: ISBN 978-80-88061-42-7

pdf: ISBN 978-80-88061-43-4

*Sbírka povídek, které v minulosti vyšly v nejen v časopisech
Báječná neděle, či Překvapení.*

Pozvání na svatební hostinu

To, že se Katrin Kingová ocitla na cizí svatbě, nebylo nic neobvyklého. Jako profesionální fotografka se často účastnila rozmanitých akcí, od křtin přes významná životní jubilea, až po pohřby. Někdy zvěčňovala lidi, jindy chlupaté domácí mazlíčky. Domnívala se, že ji nic nemůže zaskočit.

Na téhle akci byla však podezřelá hned dvě fakta. První, že se konala v noci a druhá, že anonymní člověk, který si jí telefonicky objednal, měl zvláštní přání. Žádal, aby přišla sama a na fotografování si přinesla drahý digitální fotoaparát, který vlastnila sotva pár hodin. Adresa, na níž se měla úderem desáté hodiny večerní dostavit, byla pro Katrin absolutní neznámou. Netušila, kde se tajemné místo svatební oslavy nachází a proto vyjela vozem. Když posléze zjistila, že se do neschůdného terénu autem nedostane, zaparkovala ho mezi domy a pokračovala pěšky. Panovala dávno tma, když se proplétala křivolakou uličkou s mapou ve zkřehlých prstíkách a bylo zřejmé, že zabloudila. Neztrácela však hlavu, ani se nevzdávala naděje, že dům najde. Pátrala trpělivě dál, i když jí nohy nehorázně bolely. Brilantní vytrvalost byla nakonec korunovaná úspěchem. Kolem půlnoci překročila poslední potemnělé rozcestí a ve stejné vteřině se nečekaně vynořila z mlžného oparu přízemní vila, chráněná hustým porostem, osvětlená tlumeným kuželem duhového světla. Jen se Katrin přiblížila, ucítila, že svoje dráčky vycenilo ochromení. Jako by jí ztuhly všechny svaly v těle. Horečně studovala mapu a následně název ulice i číslo popisné. Všechno souhlasilo až na kardinální maličkost. Na to, že výstavní rodinný dům s cihlovou podezdívkou a spoustou oken, před nimiž stála vyvýšená prostorná terasa, vypadal totožně jako dům, kde se Katrin před třiceti lety narodila. Ve stejném stavení prožívala šťastné dětství i bezstarostné mládí.

Měl stále stejnou, světle žlutou fasádu a střechou jako

perníková chaloupka a to pohladilo Katrininu zmrzlou dušičku. Jemně se dotkla kované branky. Vešla a současně zaslechla akordy tanečních písní. Prošla úzkou cestičkou, lemovanou řadou brčálově zelených tisů i rozsvícených zahradních lampiček a octla se na jižní straně zahrady, kde vřela v plném proudu monumentální, zahradní slavnost. Na provizorně postaveném pódiu, vyhrávala slavná kapela známá z televizní obrazovky. Skládala se ze tří hudebníků a věhlasné zpěvačky, jenž s mikrofonem u širokých úst, zpívala z plných plic. Hosté všech věkových skupin se vlnili po anglickém trávníku. Noblesní dívky, jejichž dráždivé křivky zdůrazňovaly rafinované róby, se zmítaly v rytmu hudby v náručích rozveselených mužů a matrony s lesklými tvářemi, ověšenými kupami zářivých řetězů i prstenů, si užívaly pozemských radostí bohatého stolu. Katrin přiložila k oku fotoaparát a zmáčkla spoušť. Blesk oslnil zpěvačku s rozčepýřeným vlnobitím na hlavě, která neustávala v rozdávání reklamních úsměvů do všech světových stran a vystrkovala na obdiv špičaté poprsí, pěstující v odvážném dekoltu. Píseň dozněla. Vyzývavá Diva se klaněla k zemi a strhla s sebou bouřlivý aplaus, provázený spontánním hvízdáním.

Hosté dotleskali a uchýlili se k dlouhým stolům pokrytým bílými ubrusy, když Katrin padla do oka žena s krátce střiženými, pečlivě nakulmovanými a nalakovanými vlasy, ustrojená v kalhotovém lila kostýmku.

„Je libo foto?“ otázala se Katrin opatrně fialových zad. Automaticky připravila fotoaparát k oku a čekala na vhodný okamžik, kdy se paní otočí. Oslovená k ní obrátila bohémskou tvář. Katrin cvakla fotoaparátem a ihned zalapala po dechu. Ta šarmantní dáma, s hnědýma světélkujícíma očima, plnýma zlatých teček, které se Katrin letmo dotkly, byla její maminka...

Matka se usmívala. Přiložila k nalíčeným ústům sklenku sektu a decentně si cucla. Katrin zaznamenala okamžitou změnu v jejím chování. Jindy ztělesněná laskavost, minula dceru mrazivým, cizím pohledem. Otřela ústa do papírového ubrousku a prošla okolo ní, jako by ji nezpозorovala. Katrin se zmateně otočila, aby se podívala, kam má matka namířeno. Za krkem se

usadil neobvyklý pocit. Přísahala by, že jí maminka nepoznala. Jak je to možné? Proč? Vůbec nic nechápala.

„Vážení, prosím o klid!“ tatínkova souměrná ústa, prkenně vyslovila zvolací větu. Stál za Katrin v rozepnutém saku, proužkovanou košili měl zastrčenou v kalhotách a mezi prsty pravé ruky drtil skleničku, stejně jako maminka. Katrin je oba zvětšila objektivem. Otec zatleskal, maminka zacinkala stříbrnou zmrzlinovou lžičkou o skleněný pohárek. „Nyní prosím o chvilku ticha!“ pokračoval tatínek. Rozevřel prsty levé ruky, aby všichni přítomní mohli prohlédnout malý klíček, který se mu houpal na prstě.

„Dovolte předat svatební dar!“ tatínek pečlivě artikuloval po malé odmlce, jako by pátral po vhodných slovech. Podal klíček dívce se zádumčivou tvářičkou oděnou ve svatebních šatech, která se záhadně objevila po jeho levici. Katrin zhotovila další snímek. Nevěsta ji zaujala. Mohlo jí být kolem dvaceti let a na sobě totožné šaty, jako Katrin! Jednalo se o hráškově zelenou toaletu s rozparkem ke kolenům, splývající na zem. Místo rukávů měla uzoučká ramínka, která byla na zádech překřížena. Dívka se pohnula a vrhla se tatínkovi kolem krku, až hedvábná látka jejích šatů zašustila. Katrin vytvořila další barevný obrázek, jak dívka líbá jejího otce a přebírá vínově červeného Opela. Při této činnosti se jí uvolnil pramen pampeliškových vlasů z umně učesaného drdolu. Hranatý obličej s vystouplými lícními kostmi a romantické oči, byly Katrin náhle povědomé. Někde je už viděla... Katrin fotila dál. Nikdo si jí nevšiml. Otec i matka jí ignorovali. Občas jí věnovali spřízněný úsměv, ale takový jako když se dívají někam za ní... Katrinina maličkost se nacházela v romantickém rozpoložení. Procházela zahradou, osvětlenou plejádou pestrobarevných lampionů, uždibovala z plných mís, popíjela míchané nápoje, pořizovala fotodokumentaci. Mísily se v ní různé dojmy, ale převažoval jeden úžasný. Být po desítce let zase doma! Loudat se milovanou zahradou a mít pocit jistoty a bezpečí. Vlastnit oba rodiče a vědět, že se na ně může kdykoliv obrátit! Její vědomí se tetelilo štěstím, kterého se nemohla nabažit. Takový vjem nezažila již dlouhou řadu let. V podstatě od

té doby, kdy dům před mnoha lety shořel na prach i s rodiči a věcmi, které měla ráda. Na svůj domov, ani rodiče, jí nezůstala mizivá památka. Fotografie, knížka, hračka, nic. Oheň spolykal všechno.

Katrin se posadila na posteli a prala se s drtivým pocitem zklamání a beznaděje. Zatraceně! Tak on to byl jen sen, vydechla zklamaně. Krásný sen.

Pár vteřin ještě lenošila na lůžku a snažila se vidinu přivolat zpět. Marně. Nebylo jí umožněno, vrátit se do domu dětství. Posadila se na posteli, odhodila lehkou přikrývku a vklouzla do bačkor. Zatoužila být zase malou holčičkou, která se může posadit mamince na klín. Na pomoc přispěchala lítost a Katrin se malomyslně rozplakala. Venku drobně poprchávalo. Mrzutě proplula chodbou do kuchyně, aby se napila a cestou utírala horké slzy do rukávu pyžama. Jakmile prošla dveřmi, klesly její zarmoucené oči na zbrusu nový fotoaparát, ležící na oválné desce stolu. Něco jí nutilo, aby ho uchopila do ruky a stiskem zapnula. Udělala to. Miniaturní obrazovka se zbarvila do modra a napsala bílými drobnými písmenky, že karta je plná. Plná? Podívala se upřímně Katrin. Nemůže být plná. Ještě jsem nic nefotila! Zmáčkla knoflík - „spustit prezentaci“ a to, co spatřila, jí přinutilo rozšířit oční panenky do velikosti dolaru. Na displeji se začaly míhat fotografie z noční zahradní slavnosti. Zírala nevěřícně na barevné obrázky. Dívka v zelených šatech. Katrin se zadívala zamyšleně do deštěm pocákané okenní tabulky. Odkud její tvář zná? Ale ovšem! Vždyť to jsem přece já! A ta slavnost, je moje svatba před deseti lety! Tehdy mi otec daroval auto, bliklo jí hlavou. Upřela opět panenky na ostatní podobenky. Byly to stejné obrázky, které pořídil fotograf na její vlastní svatbě. Obsahovaly všechno. Podobizny rodičů, domova, zahrady, i její. Stejně fotky mívala kdysi v albu, jen bývaly černobílé a všechny při ničivém požáru shořely. V tomhle okamžiku, se nalézaly v Katrinině digitálním fotoaparátu. Kde se tam jen vzaly?

Neboj, já se vrátím

„Neboj, já se vrátím!“ Opakovala jsem po několikáté a hladila ho jemně konečky prstů. „Budu pryč pouhý týden, sedm krátkých, letních dní. To beze mě vydržíš, ne?“ Přimhouřil oči, sklonil mlčky hlavu a bez mrknutí ji zvrátil na opěradlo křesla. Sálal z něj smutek a mě ho přišlo líto. Zůstane tady chudák úplně sám. Můžu mu to udělat? Znova jsem ho jemně pohladila, ale věnoval mi jen srdceryvný úsměv. „Má mě rád,“ pomyslela jsem si. „Neměla bych raději tu dovolenou zrušit?“ Zadíval se mi do tváře, jako by uměl číst myšlenky, pozoroval mě a napjatě čekal. Zakousla jsem horní ret, pokusila si představit, co se stane, když zruším půl roku naplánovanou dovolenou. Samozřejmě by to šlo, ale provázely by to problémy. A proč bych si je měla přidělovat? Dovolenu jsem neměla řadu let a u moře jsem byla naposledy jako malá holka. Nebylo by hloupé ji kvůli němu rušit? Dotkl se jemně mojí ruky a já se skoro začervenala. Kdyby tak tušil, co si myslím. „Promiň,“ vydechla jsem konečně. „Ale já na tu dovolenou pojedu. Ty to tady beze mě sám vydržíš.“ Zvedl hlavu, strnule se na mě podíval. Potom se zvedl a beze slova vyšel otevřenými dveřmi na terasu. Odjížděla jsem druhý den navečer, ale už jsem ho nespátřila, neobjevil se, trucoval. Odcestovala jsem k moři, užívala si sluníčka, naslouchala smíchu mořských racků, kochala se krásou košatých palem a občas mi hlavou blikla vzpomínka na svého miláčka. Jakkpak to tam beze mě zvládá? Sedm dní uteklo jako voda a já se vrátila domů, těšila jsem se na něj jako blázen, i dárek jsem mu přivezla. Jenže doma mě čekalo pusto a prázdno. Čekala jsem hodinu, den, dva. „Prosím vás, kdy jste viděla naposledy Karla?“ Optala jsem se sousedky, když navečer vyšla na zahradu. „Nikde není.“ „Zmizel hned ten den, co jste odjela,“ oznámila mi důležitě sousedka. „Nechodil ani na jídlo. Denně jsem mu ho připravovala, ale zůstalo všechno nedotčené.“ „Že by se zatoulal?“ Lámala jsem si hlavu hlasitě. „To je možné, nedělejte si s tím hlavu. Kocouři se

rádi toulají, někdy přijdou domů až za pár dní, nebo i týdnů. Ale napadlo mě, že běžel za vámi. Když jste s kamarády odjížděla, díval se dlouho za autem a nakonec se vydal stejným směrem.“ „Za mnou?“ Docela ve mně hrklo. Že by běžel za mnou? To snad ne. Hledala jsem ho všude. Čekala týden, dva, tři a nic a Karel se nevracel. Uplynul přesně měsíc od okamžiku, co jsem odjela. Seděla jsem na zahradě, nastavovala tvář slunci, najednou mi něco skočilo do klína a začalo vášnivě a radostně mňoukat. Vrátil se. Byl sice špinavý, pohublý, potrhaný, ale šťastný. Kde se celý ten měsíc toulal, vážně netuším, možná se fakt vypravil za mnou a udělal si dovolenou na vlastní pěst, ale důležité bylo, že si našel cestičku zpátky.

Mám tě rád, ale rozvést se nemůžu

S Honzou to byla láska na první pohled. Seznámila jsem se s ním na jednom podnikovém večírku a bláznivě se do něj zamilovala už při první schůzce, na kterou mě pozval. Aby také ne, on byl totiž skvělý! Vynikal postavou, vzhledem, osobním kouzlem i šarmem a byl pravý opak toho tichého, poddajného a nenápadného človíčka, za kterého jsem byla sedm let provdaná a který mi poněkud zevšedněl. Scházeli jsme se tajně asi půl roku a toužili být stále spolu, to mělo ovšem dva háčky. Prvním byl, jak jsem se už zmínila, můj manžel a druhým jeho zákonitá manželka, kterou vlastnil už dvacet let. Tvrdil, že si s ní příliš nerozumí a že by chtěl být stále se mnou, že se oba rozvedeme, vezmeme a nic nás nerozloučí. Chtěla jsem to také, ale rozvod jsem ještě nikdy neabsolvovala a tak jsem se ho poněkud obávala. Proto jsem zašla za kartářkou, kterou mi doporučila kamarádka. Chtěla jsem mít jistotu, že dělám dobře. Na zazvonění mi otevřela asi padesátiletá drobná hnědovláska s pomněnkově modrýma očima a vůbec nevypadala, jako nějaká vědma. Uvedla mě do pokoje v panelovém bytě, nabídla židli a kávu. „Tak povídejte,“ pobídla mě. „Copak byste ráda?“ Nesměle

jsem si odkašlala. „Víte, jsem vdaná, ale mám přítele a stojím před rozhodnutím, jestli mám odejít od manžela. Přítel je také ženatý, ale s manželkou být nechce, chce od ní odejít, abychom mohli být spolu.“ Pokývla hlavou, a zamíchala karty, které stály na stole. Nechala mě sejmout a začala vykládat. „Má zlatá, vidím tu rozvod, nový vztah a svatbu, kterou způsobí smrt. Ničeho se ale nebojte. Máte za zády anděla strážného, který vás hlídá, a proto neklesejte na mysli. Šťastná hvězda vám pomůže nalézt správnou cestu v těžkých chvílích, které ještě přijdou. Jste silná osobnost a dostanete jen to, co chcete.“ S lehkým srdcem jsem kartářku opouštěla. „Takže je to jasné,“ říkala jsem si. „Rozvedu se s Markem a vezmu si Honzu. Jak prosté!“ Praštím do toho hned, řekla jsem si, dokud mám odvalu! A od kartářky jsem si to namířila rovnou k právníkovi, který se mnou za finanční obnos sepsal žádost. Vzápětí jsem to zatelefonovala Honzovi. „Za pár týdnů budu volná,“ zašveholila jsem nadšeně. „Už se na tom pracuje. Hrozně se těším, že budeme spolu!“ Jenže ze sluchátka na mě číšel překvapivý chlad. „Ty jsi opravdu dala žádost o rozvod?“ „Ano, přece jsme se tak domluvili!“ Hlas se odmlčel. „No, ty ses tak domluvila, to ty jsi to navrhla. Já k tomu mlčel!“ Polilo mě horko. „Tak ty se nechceš rozvést?“ „Já? Ano, to jistě. Mám tě rád, ale tak rychle se rozvést nemohu, moje žena je hodně křehká a nervově labilní. Mohla by si něco udělat. Musíš mi dát čas.“ „Ano, jistě.“ Zmateně jsem telefon položila. Honza mě naštvál. Při našich společných schůzkách mě uspával vášnivými slovíčky o horoucí lásce a najednou tak chladné probuzení! Neměla bych žádost o rozvod rychle stáhnout? Můj muž je docela hodný člověk, dalo by se říct, že se na něm dá dříví štípat, ale v poslední době jsme si opravdu nerozuměli. Nebo se mám ještě jednou poradit s kartářkou? No, vrátila jsem se tam. Naštěstí neměla kartářka dalšího klienta a přijala mě. „Copak se stalo? Celá se třesete!“ Zhluboka jsem se nadechla a pokoušela se uklidnit. „Víte, ten můj přítel, o kterém jsem vám vyprávěla, potřebuje asi čas. Já podala žádost o rozvod a on mi řekl, že se rozvést zatím nemůže. Nemám tu žádost vzít zpátky? Nebo co mám dělat?“ Propíchlá mě očima a dlouho se na mě dívala. „Víte, ten nový vztah, o kterém mluvily karty, nemusí být

nutně ten, na kterého si myslíte vy. Možná se objeví nečekaně někdo úplně nový. Ale ten rozvod tam je a svatba taky, to nezměníte!“ A vystrčila mě ze dveří. Cítila jsem se celá rozervaná. Co počít? Nakonec jsem neudělala nic, vrátila jsem se domů a manželovi řekla o rozvodu. Čekala jsem, že začne prosit a žadonit, abych žádost stáhla. Ale on? „Víš, miláčku, že mi docela spadl kámen ze srdce?“ Promluvil s kamennou tváří. „Mám přítelkyni, s kterou bych chtěl žít, ale bál jsem se ti to říct. Vyřešila jsi to za mě! Díky!“ A bylo to. Kdyby přede mnou přistálo UFO, asi by mě to šokovalo mnohem méně. Protože naše manželství bylo bezdětné a majetek téměř nulový, rozvedli nás rychle. Manžel se odstěhoval ke svojí přítelkyni, já ale zůstala sama, protože Honza se na mě prostě a jednoduše vykašlal. Čekala jsem na nový vztah, ale nepřicházel, nikoho jsem nepotkala. Takhle to šlo asi půl roku a pak se přihodila smutná událost. „Umřel táta,“ ozval se v telefonním sluchátku plačtivý hlas mojí maminky. „Můžeš za mnou přijít do nemocnice?“ Skočila jsem do auta, vyzvedla maminku ve špitále a odtamtud jsme vyrazily přímo do pohřebního ústavu. Vyřídily jsme vše potřebné a nechaly vytisknout parte. Nesla jsem jich domů asi sto kusů a na matčinu žádost je rozeslala všem přátelům a známým. Když byly všechny odeslané, všimla jsem si, že na zemi pod stolem, leží ještě jedno smuteční oznámení a v ten okamžik jsem si vzpomněla na Marka. Víím, že měl mého tatínka moc rád a vycházel s ním poměrně dobře a tak jsem mu to parte hodila ještě ten večer do schránky. Když se objevil o týden později na pohřbu, vítala ho maminka jako ztraceného syna a pozvala ho také na pohřební hostinu. Tam jsem se dozvěděla, že Marek se s přítelkyní rozešel, žije sám a často na mě myslí. Rozchod prý ho mrzí (stejně jako mě). Dopadlo to tak, že o měsíc později se ke mně nastěhoval zpátky a za další jsme se podruhé vzali. Proroctví modrooké kartářky, se tak skutečně naplnilo, ale úplně jinak, nežli to zpočátku vypadalo.

Vyšlo v Překvapení č. 43 roku 2012 pod názvem „Smrt nás dala dohromady“